

Arrest

nr. 204 106 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 BRUGGE (SINT-ANDRIES)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BAELDE, in opvolging van advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 20 juni 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar in België verblijvende Spaanse broer.

Op 15 december 2017, met kennisgeving op 19 december 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.06/2017 werd ingediend door:

Naam: E.M. (...)

Voorna(a)m(en): N. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1975

Geboorteplaats: Bni Abdellah

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 19.06.2017 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar broer, dhr. E.M.S. (...) van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...)

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin, in casu van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Volgende documenten werden voorgelegd ter staving van het ten laste te zijn of het deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie.:

- Aankomstverklaring n: 2017/31 (Bijlage 3) dd 06.06.2017 waaruit blijkt dat betrokkene in België is aangekomen op 17.05.2017, dat zij verblijft in de gemeente Lokeren op het adres (...) en waarbij zij toegelaten is tot een verblijf tot 15.06.2017.

- Geldig Marokkaans paspoort van betrokkene voorzien van een visum type C geldig van 08.05.2017 tot 22.06.2017 voor zien van een binnenkomststempel dd. 17.05.2017

- Copie integrale d'acte de naissance op naam van betrokkene; extrait d'acteTüe naissance op naam van de referentiepersoon.

- Woonstcontrole door de lokale politie van Lokeren dd 21.06.2017 waaruit blijkt dat betrokkene effectief verblijft op het adres (...)

- Uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters, toestand op 15.06.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon onder meer samen met zijn echtgenote, zijn dochter en zijn ouders woonachtig is op het adres (...). Betrokkene staat hier niet vermeld.

- Twee ongedateerde verklaringen waarbij derden stellen dat de referentiepersoon zijn zuster de afgelopen jaren heeft onderhouden en dat zij financiële hulp van hem ontving via handgiften : er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat hiervan een begin van bewijs werd voorgelegd en dat betrokkene nalaat om deze blote bewering met enig gegeven te staven. Bijgevolg worden deze verklaringen beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Om die reden kunnen de verklaringen niet in overweging worden genomen als afdoende bewijs van een tenlasteneming van betrokkene door de referentiepersoon van in het land van herkomst of origee.

- Attestation de non assujettissement a i'IR sur les revenus foncier a la taxe d'habitation et la taxe des services communaux N° 215/17 dd 06.07.2017 (Attest van niet onderwerping aan de belasting op het inkopen uit onroerende goederen en woonbelasting en belasting op gemeenschapsdiensten). Er dient opgemerkt te worden dat in dit document zelf wordt bevestigd dat het om verklaringen op eer van

betrokkene zelf gaat, waardoor er geconcludeerd kan worden dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en dit document dus niet kan worden aanvaard als een afdoend bewijs van het onvermogen van betrokkene.

- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur op naam van de referentiepersoon bij BVBA T. (...) dd 17.09.2013; bijbehorende overeenkomst inzake overgang van onderneming : akkoord inzake uitdiensttreding bij de werkgever-vervreemder en indiensttreding bij de werkgever-verkrijger tussen T. (...) bvba en A-P. (...) bvba en de referentiepersoon dd 27.06.2016; Loonbrieven A-P. (...) bvba op naam van de referentiepersoon voor de periode januari 2016 tot juni 2017

- Attest van het OCMW van Lokeren dd 17.07.2017 waarin het OCMW verklaart dat de referentiepersoon geen financiële steun geniet van het Centrum.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij in België is aangekomen op 17.05.2017 en dat zij sedert 20.06.2017 - de dag waarbij zij tevens de huidige aanvraag indiende- tot heden in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/ of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 20.06.2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was , doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er werd dus niet aangetoond dat betrokkene reeds van voor haar aankomst in België "ten laste" was van de referentiepersoon of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden.

Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene heeft geen kinderen en hij heeft evenmin kenbaar gemaakt dat zij gezondheidsproblemen kent. Wat het gezins- en familieleven betreft, dient er op gewezen te worden dat betrokkene een volwassen persoon is die geen deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon. Bijgevolg dient zij het bestaan aan te tonen van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu zijn dergelijke bijzondere banden niet aangetoond. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene werd evenmin aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid, kan het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet worden vastgesteld en wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen betrokkene en de referentiepersoon niet aangetoond. Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat betrokkene niet kan voorhouden dat deze beslissing "een inmenging" vormt in haar privé- of gezinsleven. De beslissing

houdt enkel in dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon en de overige in België verblijvende familieleden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat in het verzoekschrift geen middel wordt ontwikkeld in de zin van de vreemdelingenwet zodat haar kritiek minstens deels onontvankelijk is.

De verwerende partij stelt in haar nota het volgende:

“Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 47 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middel onderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Tevens leidt verwerende partij uit het verzoekschrift van verzoekende partij af dat zij van mening is dat er sprake zou zijn van een kennelijke onredelijkheid.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.”

2.2. De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij meent dat met betrekking tot bepaalde bewijsstukken niet *in concreto* werd gemotiveerd in de bestreden beslissing en dat de motivering vaag, generaliserend, gratis en willekeurig zou zijn, zodat het voor de Raad duidelijk is dat zij de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij betwist eveneens de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing, zodat het duidelijk is dat zij de materiële motiveringsplicht geschonden acht in het licht van artikel 47 (of artikel 47/1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij zet blijkens de bewoordingen van het middel eveneens uiteen waarom zij meent dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk werd genomen, zodat onmiskenbaar de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt uiteengezet.

De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*.

Het middel luidt als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing enerzijds voorhoudt dat verzoekster niet afdoende bewijst dat zij reeds in haar land van herkomst ten laste was van haar Spaanse broer of reeds deel uitmaakte van diens gezin.

aangezien de bestreden beslissing immers enerzijds de twee door verzoekster bijgebrachte geschreven verklaringen van derden, dewelke stelden dat verzoekster de afgelopen jaren toen ze nog in haar land

van herkomst woonde financiële steun van haar broer ontving via handgiften, niet als bewijskrachtig aanvaardt én anderzijds het door verzoekster bijgebrachte Marokkaanse fiscaal attest van 06.07.17 verwerpt als bewijs van onvermogen;

dat wat de bijgebrachte geschreven verklaringen betreft in de bestreden beslissing op geen enkele manier in concreto wordt gemotiveerd waarom deze niet zouden kunnen aanvaard worden;

dat het een veel gebruikte én kosteloze (!) techniek is om cash geld mee te geven aan Marokkaanse familieleden -en vrienden, dewelke hier verblijven doch voor bezoek afreizen naar Marokko om daar ter plaatse geld af te geven aan familieleden, dewelke men financieel onderhoudt;

dat op géén enkele manier wordt geconcretiseerd in de bestreden beslissing dat de twee personen, dewelke terzake een geschreven verklaring hebben opgesteld, niet geloofwaardig moeten worden geacht én deze verklaringen sowieso als gesolliciteerd moeten worden afgedaan;

dat wat het fiscaal attest betreft dit uitgaat van een officiële Marokkaanse autoriteit én op géén enkele manier door de bestreden beslissing wordt geconcretiseerd waaruit blijkt dat dit attest eveneens gesolliciteerd zou zijn én de erin vermelde gegevens niet zouden voortspruiten uit verificatie van de eigen gegevens, dewelke deze autoriteit heeft over verzoekster;

dat de motieven, dewelke terzake de beide bewijsstukken worden aangedragen in de bestreden beslissing om deze te verwerpen, aldus te vaag, generaliserend aldus gratuite zijn;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 15.12.17 dan ook niet alleen artikel 47 Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoeg van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat - volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten daar dit gebaseerd is op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden;"

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Standpunt van verzoekende partij.

Verzoekende partij stelt dat zij als familielid van een burger van de Europese Unie financieel volledig afhankelijk is van haar in België wonende broer. De door haar in deze zin voorgebrachte stukken tonen dit naar haar mening aan. De stukken die door verzoekende partij werden voorgebracht, zijnde een schriftelijke getuigenverklaring van twee personen en een fiscaal attest vanwege de Marokkaanse autoriteiten, moeten geacht worden geloofwaardig te zijn en kunnen niet als gesolliciteerd afgedaan worden.

De motivering van de bestreden beslissing is te vaag en van algemene aard. Hierdoor zou geen correcte feitenvinding gebeurd kunnen zijn en werd deze genomen zonder de nodige redelijkheid, zelfs willekeur.

Op deze wijze zouden naast artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn

De beweerdte nietigheid van de weigeringsbeslissing heeft beweerdelijk een zelfde gevolg ten aanzien van het uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten.

Weerlegging.

1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat evenmin hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij kent de motieven van de bestreden beslissing waardoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt werd.

2 Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift voor dat de bestreden beslissing bekeken moet worden vanuit het standpunt van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980.

In zoverre echter verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, is deze als “overig familielid” gesteund op de bepalingen van artikel 47/1 van de Wet van 15.12.1980.

De tekst van dit precieze artikel stelt dat:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Het is derhalve niet duidelijk in welke zin de bestreden beslissing het artikel 47 van de Wet van 15.12.1980 schendt.

3 Naar aanleiding van de aanvraag van destijds vanwege verzoekende partij werd er door verwerende partij een onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid om een dergelijke verblijfskaart af te leveren aan verzoekende partij.

Hierbij komt het aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied valt van het voormelde artikel 47/1 van de Wet van 15.12.1980 en het artikel 47/3, §2 van dezelfde Wet waarin gesteld wordt dat:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Het komt bijgevolg toe aan verzoekende partij om stukken voor te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij inderdaad deel uitmaakte van diens gezin in het land van herkomst en/of financieel ten laste zou zijn van haar broer welke de Spaanse nationaliteit bezit, maar in België woonachtig is.

Na het ontvangen van deze stukken heeft verwerende partij een grondig onderzoek gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van deze stukken.

Verwerende partij heeft in eerste instantie hierop geantwoord door te stellen dat:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij in België is aangekomen op 17.05.2017 en dat zij sedert 20.06.2017 – de dag waarbij zij tevens de huidige aanvraag indiende – tot heden in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.”

In tweede instantie heeft verwerende partij ook op de overige stellingen van verzoekende partij geantwoord:

“Voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat.”

De combinatie van deze vaststellingen leidt er toe dat verwerende partij volgende conclusie zal trekken uit het geheel van de voorgebrachte stukken:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Europese Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Europese unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Conform de bepalingen van artikel 52, §4, 5e lid van het K.B. van 08.10.1981 heeft verwerende partij aan verzoekende partij een bijlage 20 afgeleverd:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.»

Er werd met andere woorden een degelijk, individueel en zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de beweringen van verzoekende partij en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie.

4 In dezelfde zin dient er gewezen te worden op de uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Samen met de beslissing om aan verzoekende geen verblijf van meer dan drie maanden toe te laten, werd immers een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan verzoekende partij en dit met de volgende motivering:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de Wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de Wet van 15.12.1980. In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er werd dus niet aangetoond dat betrokkene reeds voor haar aankomst in België “ten laste” was van de referentiepersoon of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

Dit bevel is gestoeld op de bepalingen van artikel 7, 1, 2° van de Wet van 15.12.1980 waarin gesteld wordt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: ...

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een politimaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.³

Verwerende partij heeft in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden.⁴

Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

5 De bestreden beslissing werd in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid genomen.

Verwerende partij kan niet vaststellen dat de door haar geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt, noch dat zij bij haar beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat zij die incorrect heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij heeft enkel gebruik gemaakt van de aan haar bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.⁶

Verwerende partij merkt bovendien en ten overvloede nog op dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit

en de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de artikelen 7, § 1, 2°, en 74/13 van de vreemdelingenwet voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt uiteengezet dat aan de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Spaanse broer wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van hem of deel uitmaakte van zijn gezin in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De verwerende partij bespreekt elk van de voorgelegde bewijsstukken en zet uiteen waarom deze niet aanvaard kunnen worden als bewijs dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met haar broer. Ook wordt een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt omdat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken en er in het licht van het onderzoek van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen elementen zijn die zich tegen de afgifte van een bevel verzetten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Zo kan de verzoekende partij gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat op geen enkele manier *in concreto* wordt gemotiveerd waarop de geschreven verklaringen niet aanvaard kunnen worden. De verwerende partij stelt over deze stukken immers uitdrukkelijk het volgende:

“Twee ongedateerde verklaringen waarbij derden stellen dat de referentiepersoon zijn zuster de afgelopen jaren heeft onderhouden en dat zij financiële hulp van hem ontving via handgiften : er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat hiervan een begin van bewijs werd voorgelegd en dat betrokkene nalaat om deze blote bewering met enig gegeven te staven. Bijgevolg worden deze verklaringen beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Om die reden kunnen de verklaringen niet in overweging worden genomen als afdoende bewijs van een tenlasteneming van betrokkene door de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”

Met betrekking tot het fiscaal attest van 6 juli 2017 wordt vervolgens het volgende gesteld:

“Attestation de non assujettissement a l'IR sur les revenus foncier a la taxe d'habitation et la taxe des services communaux N° 215/17 dd 06.07.2017 (Attest van niet onderwerping aan de belasting op het inkomen uit onroerende goederen en woonbelasting en belasting op gemeenschapsdiensten). Er dient opgemerkt te worden dat in dit document zelf wordt bevestigd dat het om verklaringen op eer van betrokkene zelf gaat, waardoor er geconcludeerd kan worden dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en dit document dus niet kan worden aanvaard als een afdoend bewijs van het onvermogen van betrokkene.”

De verzoekende partij gaat in het geheel voorbij aan deze motivering, terwijl in het attest uitdrukkelijk staat *“Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le 05/07/2017”*.

Het komt de Raad voor dat de motivering betreffende deze bewijsstukken allerminst “te vaag, generaliserend aldus gratuite” is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de

aangevoerde schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Gelet op de bewoordingen van het verzoekschrift en op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van laatstgenoemde bepaling, kan worden aangenomen dat de verzoekende partij immers de schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet beoogde aan te voeren in plaats van artikel 47 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar in België verblijvende Spaanse broer op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidde:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidde op zijn beurt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Zoals hoger gesteld wordt in voorliggende zaak aan de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Spaanse broer geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van hem of deel uitmaakte van zijn gezin in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Er wordt haar een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Waar de verzoekende partij stelt dat handgiften een veel gebruikte techniek zijn om cash geld te bezorgen aan Marokkaanse familieleden, kan de Raad slechts vaststellen dat zij hiermee geenszins de motivering van de bestreden beslissing weerlegt dat de verklaringen van derden waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon de verzoekende partij heeft onderhouden en financiële hulp heeft geboden via handgiften niet kunnen worden aanvaard als bewijs. Het betreft immers verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ook weerlegt zij niet dat van deze handgiften geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd. Integendeel, door aan te geven dat inderdaad gewoon cash geld werd meegegeven geeft zij zelf aan dat hiervan geen bewijs bestaat. Dat dit een veel gebruikte techniek zou zijn, hetgeen zij bovendien niet aantoon, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met deze redenering is niet van aard dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen. De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk waarom het gesolliciteerd karakter van de verklaringen in haar zaak zou kunnen worden uitgesloten. Integendeel, zij gaat in het geheel niet in op de hoedanigheid van of haar band met de personen die de verklaringen hebben afgelegd en beperkt zich tot een vaag en nietszeggend betoog waarin zij de verwerende partij slechts verwijt de verklaringen sowieso als gesolliciteerd af te doen. Overigens berust deze stelling op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing, waarin de verwerende partij stelt dat het gaat om verklaringen op eer *“waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten”*.

Met betrekking tot het fiscaal attest van 6 juli 2017 kan ten slotte worden herhaald dat de verzoekende partij eraan voorbij lijkt te gaan dat hierin uitdrukkelijk wordt vermeld *“Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le 05/07/2017”*. De verzoekende partij weerlegt niet dat ook in het geval van dit document niet kan worden uitgesloten dat het een gesolliciteerd karakter heeft nu het een verklaring op eer betreft en het dus niet kan worden aanvaard als bewijs van onvermogen in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat zij stukken heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij reeds deel uitmaakte van het gezin van haar broer in het land van herkomst en dat de verwerende

partij hier aan voorbijgaat, stelt de Raad vast dat zij hiermee nieuwe elementen aanbrengt die niet werden uiteengezet in het middel. De nieuw aangevoerde grief aangebracht door de verzoekende partij is een nieuw middel. Er wordt echter geen enkele omstandigheid aangevoerd die de verzoekende partij zou hebben verhinderd dit middel reeds in haar verzoekschrift te ontwikkelen. Dergelijk nieuw middel is onontvankelijk.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Nu geen middelen worden aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf en deze dus niet dient te worden vernietigd, is het deel van het verzoekschrift waar de verzoekende partij voorhoudt dat de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt niet dienstig. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten worden verder geen middelen aangevoerd.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU